

שחקנית יוסט בסרט "ימי הרדיו" רוצה ילד

לצלם הכל מחדש. כמה מן השחקנים, כולל סם שפארד, נאלצו לעזוב, כי היו להם התחייבויות אחרות. אבל מי שנשאר — כולל אותי, שעברתי באותה תקופה על מחזה חדש — עבר כפרך. וודי היה מבין וסבלן ושיחרר אותי לחזרות בכל יום אחרייהצהריים.

"אני זוכרת היטב סצנה מסוימת, בוודאי סצנת מפתח, שוודי התעקש לצלם שוב מתחילתה ועד סופה. אותו מעמד שבו שלוש האחיות יושבות בבית יקפה ומשוחחות, ולבסוף פורצת מריכה. בצילום הראשון לא רק שלא שמנו מספיק לב לבארברה הרשי הבוכה, גם המצלמה לא עקבה אחרי התנועות הנכונות, ואז צילמנו שוב — וזה היה פשוט סרט אחר."

מספרים על וודי אלן שהוא שונא אנשים. זה פשוט לא נכון" היא מזרעקת. "הוא לבבי מאוד ואהב לשוחח. הוא רק ביישן גדול. לא יכול להיות

שחקנית יוסט ב.חנה ואחיותיה" אבל אין בעל

עם יותר מרי אנשים ורים כבת אחת. הוא לא היה מסוגל לאכול בנחת עם אנשים שלא הכיר מימיו. ובפרמייירה בפסטיבל היה בטח נכנס מתחת לשולחן. הוא היה פשוט היסטרי מרוב פחד כשאני נסעתי. מה יהיה, איך אעמוד מול כל המראיינים בפסטיבל, מה אוכל להגיד להם? הוא היה מודאג יותר ממני, למרות שאני הייתי אמורה לנסוע לכאן כפעם הראשונה בחיי, והוא נשאר בבית!"

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: שיחות מלוכלכות, נרדפי החוק, משהו פראי, החנות מעבר לפינה, בלז לחופש הגדול, לא שם זין.

חיפה: בלז לחופש הגדול, לא שם זין. **ירושלים:** נרדפי החוק, משהו פראי, מלו. **קריאת העורבים,** בלז לחופש הגדול, לא שם זין.

קולנוע

פגישות

הדורה של וודי אלן

אומרים שהיא

אהבתו, אבל היא

מבחישה

אמרו עליה שהיא אשת-חיקו של וודי אלן — היא, ולא מיה, ההרה לו. בינתיים היא רוצה ילד ומחבת את הודו אוסקר.

אין ספק, זו היתה הפגישה המלבבת ביותר שלי בפסטיבל קאן. אשה חמודה, מתוקה, כנה ולבבית, כמו שקשה ביותר לפגוש במיקצוע האכזרי והנעלה הזה שנקרא "שחקן". וזו היתה ריאן יוסט, בצבעים טיבעיים ובגודל מקורי.

תיכורת: ויט היא האחיות האמצעית בחנה ואחיותיה של וודי אלן, ובזכות התפקיד הזה קיבלה את פרס אוסקר כשחקנית-המישנה של השנה. היא גם הדורה של וודי אלן הילר, שכל-כך רוצה להתחתן (היא טוענת שכך זה גם במציאות), ומנסה את כל המחורים האפשריים בימי הרדיו.

קבועה, עד שהעיתונות כולה יצאה לא מומן כמסע שמועות, כאילו מיה פארו היא אמנם אשתו החוקית ונושאת ילדו של אלן בקירבה, אבל ריאן ויט היא למעשה אהובתו האחרונה.

אבל מה לעשות ואיני יכולה למצוא לי בעל". ויט מכחישה: "אני אומנם רוצה מאוד בילד, בינתיים היא עסוקה בתיאטרון — צ'כוב, איבסן, פינטר, גורקי — משחקת ומביימת.

לטקס חלוקת פרס האוסקר הלכה עם כל המישפחה, כמו ילדה מבית טוב. עם אמא שלה, עם אחותה ועם גיסה, וכמובן עם הסוכן הצמוד שלה, סם כהן. הכל היה מרגש מאוד ומפתיע מאוד, כמו חלום.

"והכל עבר כמו חלום. אפילו תסריט אחד לא הגיע אחרי האוסקר. כאילו כלום לא קרה."

לעומת הרברים הנוראים שמרי סטינברגן סיפרה על וודי אלן, אחרי הסרטת קומדיית סכס בליל קיץ, מרעיפה ויט שבחים על וודי אלן. "הוא מענה אותנו לפעמים, אבל בסופו של דבר הוא צודק, בחנה ואחיותיה אילץ אותנו לצלם כמעט את כל הסרט מחדש. הוא החליט שהכל לא טוב, ושצריך לכתוב הכל מחדש וכמובן שצריך

היא קומיקאית טיבעית, גם בחיים. בכל מישפט שני יוצא מפה צחוק פעמוני מסתלסל ומתגלגל, למשל, כשהיא מספרת על פגישתה הראשונה עם וודי אלן היא מתגלגלת מצחוק.

"זה היה ראיון משונה מאוד. שלושים שניות כסך הכל", מספרת ריאן. "ואין זה רק סיפור מוגזם. הוא לא הכיר אותי ולא ראה אותי מעולם על הבימה. אני אומנם מופיעה הרבה בתיאטרון, אבל וודי הולך מעט מאוד לתיאטרון. האמת היא שהוא בכלל לא אוהב ללכת לשום מקום. ביישן, נורא ביישן. אבל מי שראתה אותי משחקת בתיאטרון זו המלהקת הקבועה שלו, ג'וליה טיילור, והיא זימנה אותי לריאיון.

כשנכנסתי עמדה בפרוודור שחקנית אחרת שניגבה את דימעותיה אחרי שהיתה בפנים. כשיצאתי היא טרם הספיקה לתחוב את המימטה לכיס, וכשראתה אותי יוצאת במהירות הבזק התנחמה במיקצת. לקח חודש תמים עד ששמעתי ממנו, כמעט שכחתי את הריאיון, חשכתי ששום דבר לא עומד לקרות."

כמו חלום. אבל ההמשך היה שונה. וודי אלן כבר צירף את ריאן ויט ללהקתו הקבועה. כל-כך

משהו

קצבי

הפסיקו להיות הגיוניים (בית

ליסיין, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט חובה לכל מעריצי להקת הראשים המדברים, ובכלל לכל מי

שמעריך מוסיקת-פופ מתקדמת, כלומר אותו נוסח של מיד מונאות אשר יש לה ערך מוסף במילים, מעל ומעבר ליכולת שלה לחשמל את המאזינים בצורת הצליל, בקו המלוודי או בביצוע הבימתי.

הבימאי ג'ונתן דמי (משהו פראי) עקב אחרי סידרת קוני צרטים של הלהקה ברחבי ארצות-הברית. למד את המופע על בוריו, תיכנן בקפדנות עילאית את מיקום ואת תנועות המצ'למה, עד לפרטים הקטנים ביותר, והקפיד להרחיב את התמור נה באותו הקצב שהמופע עצמו נבנה. כלומר, מאחר והוא מתחיל עם הסולן, דייוויד בירן, כשהוא לבד על הבימה, ורק בהדרגה מתוספים אליו שאר חבריו וכן כל מערכת הכלים המורכבת והמסובכת שדרושה היום ללהקת קצב. הולך גם דמי באותה הדרך ומניח למצלמותיו להרחיב בהדרגה את שדה-הראייה שלהם.

התכסיס הזה מעניק לחלק הראשון של הסרט מידה מסוימת של דינאמיות הנוספת על השירים עצמם. דינאמיות שאולי חסרה יותר בחלק השני, בו מוגשים כמעט כל השירים באותה הצורה. כאן צריך להתמודד ישירות עם ההומור או הפאתוס על גבול האבסורד שמציע הרפרטואר של הראשים המדברים ועם הביצוע המלוטש שלהם. אין ספק שמדובר בלהקה שכלתנית בעיקרה. שאולי אינה סוחפת את מאזיניה לשיאי-טיטרוף של הזדהות, כנראה משום שבמיקרה זה צריך

דייוויד בירן: קפדנות עילאית

גם להקשיב למילים, ומי שצורח ללא הפסק, נוסח מעריצי בוי ג'ורג' לדוגמה, יכול לשמוע רק את עצמו.

עניין נוסף בסרט הזה יכול להיות למי שרוצה להבחין מאין צמחו הרגליים של ראיית אמריקה, הבאה לידי ביטוי בסרטו של בירן סיפורי אמת. ואכן, יש בין שני הסרטים קשרים רעיוניים רבים, למי שעוקב אחרי הטקסט. ובמיקרה זה, יהיה הדבר קל במיוחד. משום שהכותרות שבסרט מספקות את כל המילים בשפה האנגלית המקורית. תרגום לעברית נחשב כנראה לטירחה מיותרת במיקרה הזה, ולא ברור מדוע.

השיבה

הביתה

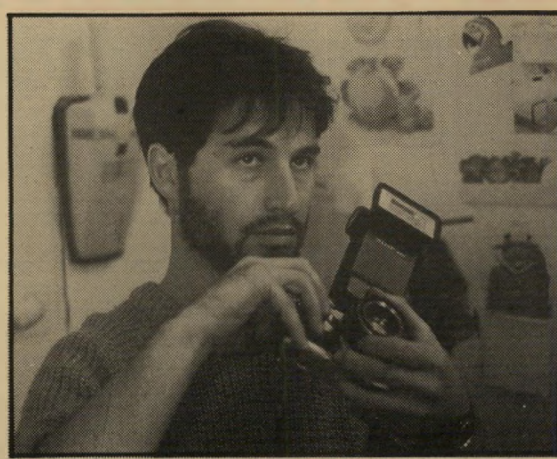
לא שם זין (פאר, תל-אביב, ישר-אל) — חבר למיקצוע הגדיר את ההתרחסות האחרונה בקולנוע הישראלי, עם צאתם לבד של שני

הסרטים החדשים, בלז לחופש הגדול ולא שם זין כד: הבלז הוא לא כל-כך טוב כמו שעשו ממנו. והזין הוא לא כל-כך רע כמו שיעשו ממנו. הוא צודק.

יש איזו נטיה בישראל — אולי משום שהיא כזו מישפחתית וצמפיה, כשכל אחד מכיר את כל אחד — להיסחף, להלל בהיסטריה ולגנות בפנאטייות.

על בלז לחופש הגדול כבר נכתב במדור זה — גם שבת, גם הסתייגות. ומה עם לא שם זין, שכבר חטף מכמה מבקרים? ובכן, נדמה שגם לו יימצאו החסידים שהזדהו עם סיפורו הזדהות ריגשית, ודווקא יש להם סיבה טובה. לא קשה להזדהות עם נער-חמדודות, באביב ימיו, הצבר הישראלי היפה והחברמן שגבריותו קופחה במחי מיצוץ אחד. היו כבר סרטים בנושא, וכל זמן שהיו מילחמות יהיו עוד סרטים כאלה. ואם זה מזכיר את השיבה הביתה, אפילו בתמונות ובסצינות ש הועתקו כאילו במדויק, הרי זה לא נורא. כשמדובר בשני ישראלים, רפי (איקה זוהר) ונירה (ענת וקסמן), אז זה כואב גם אם זה לא לגמרי מקורי.

הבעיה העיקרית של הסרט היא חולשתו דווקא ברגעים הקטנים — התחלתו אינה משכנעת די הצורך, סצנת הקרב והפגיעה, או הסצינות המאוחרות יותר בקרב המישפחה, מעמדי היום-יום אינם מצליחים לעבור מן הבד אל הצופה, והבימוי חסר שאר-רוח מעבר לסביר. ההצללה באה דווקא

איקה זוהר: מכה מתחת לחגורה

מצד איקה זוהר, בחלקו השני של הסרט כשההרגשה של מוגבלות מקוללת ושינאת הסביבה מועברת בחזקה על-ידי מישחקו. כל הדמויות סביבו — לבד מליאורה גרוסמן, שיש בה חביבות טיבעית ולא מאולצת — מחוירות לעומתו, וחבל שאיברמן לא הצליח להדריך טוב יותר את ענת וקסמן המתחילה. קשה לה עם התפקיד. ההפתעה של הסרט היא שלמה תרשים, בתפקיד עידי אבל משמעותי של אמנון, נכה שהשלים עם גורלו ועם הסביבה ומסוגל לנהל את חייו ואפילו לקרב אליו אחרים, ולא מתוך רחמים. וזהו הלקח המרגש של הסרט כולו.

